
Aspekten van het zonschap (3)

J.G.Bulthuis

In het bestuderen van de in de bijbel genoemde godsmannen, zoals in Openbaring 11, kunnen wij ons een juister beeld vormen van volwassen zonschap. Diverse facetten van hun handel en wandel, naast alle andere informatie uit het evangelie, helpen ons daarbij. Hoewel in de zonen Gods van de eindtijd het volkomene en goddelijke in alle volwassenheid en heerlijkheid geopenbaard wordt, behoren zij bij de grote groep dienstknechten en vrienden van God van alle tijd, zoals de aartsvaders en profeten. Uit hun houding, geloof, gehoorzaamheid en woorden is veel troost, bemoediging, lering en voorbeeld te halen. In de zonen Gods zal alles wat tevoren (dus ook in het Oude Testament) over dit heil geschreven is, tot verwerkelijking komen.

Herstellen

De koning van Babel liet Jeruzalem en de tempel verwoesten, maar de teruggekeerde dienstknechten Gods namen de herstelwerkzaamheden op zich. Het heiligdom zou weer verrijzen om in dienst te staan van de enige ware God. Dit wijst op de verrijzenis van de gemeente. Eeuwenlang heeft zij er verwoest bijgelegen. In haar werd nauwelijks enig leven gevonden, dus zeker geen herstel. De vijand heeft in de loop der eeuwen heel wat schade aangericht in de gemeente door de infiltraties van zijn boze leugen- en zondegeesten. In onze tijd is echter een begin gemaakt met haar verrijzenis. De overoude puinhopen worden voor 't eerst aangepakt door de gezondmakende woorden van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Het leven in haar keert

terug, want met die gemeente worden de afzonderlijke gelovigen in haar bedoeld. Om met Ezechiël 36:7-9 te spreken: *zij herleefden en gingen op hun voeten staan*. De belofte zal vervuld gaan worden dat *de toekomstige heerlijkheid van het huis Gods groter zal zijn dan de vorige* (Hagg.2:10).

Eén van de kenmerken van het zoonschap is om op te bouwen, te herstellen, leven te brengen. En als er leven komt, wordt genezing mogelijk! Het proces om 'alle dingen nieuw te maken' vangt hier aan (Op.21:5). Al lijken deze eerste pogingen nietig en zwak, zij zullen bij geloof en volharding uitlopen op een geweldige stroom van kracht en heerlijkheid: *Is het niet als niets in uw ogen? Wees sterk...Ik ben met u...vrees niet...nog een korte wijle en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Here der heerscharen* (Hagg.2:2-8).

Verzekerd

Het geloof in deze en nog veel meer beloften over herstel doet de zonen Gods vast staan in hun positie. In Kolossenzen 4:12 schrijft Paulus aan de gelovigen dat *'zij volmaakt en verzekerd zullen staan bij alles wat God wil'*. Dit is kenmerkend voor Gods dienstknechten. Zij zijn verzekerd van hun visie en opdracht.

Dit aspect kwam bij onze Heer ook zo duidelijk naar voren: *Ik weet vanwaar Ik gekomen ben* (Joh.8:14) – *Mijn spijs is de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft en zijn werk te volbrengen* (Joh.4:34) – *Wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben* (Joh.3:11) – *Ik ben tot koning geboren en in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen* (Joh.18:37).

Door hun nauwe relatie met de Christus en een serieus verdiepen in zijn woord ontwikkelen zij een helder en duidelijk inzicht in het evangelie. Geen loze kreten of halve waarheden (Ef.4:14), maar volledigheid en juistheid (Ef.4:15). Omdat hun gedachtenwereld ermee wordt vervuld, groeit er steeds meer stabiliteit en eenheid in hun persoonlijkheid. *Zij zijn krachtig in de Heer en in de sterkte zijner macht* (Ef.6:10).

Sterk

Deze sterkte, waar Gods woord vaak over spreekt, is geen vleeselijke krachtpatserij of zelfgenoegzaamheid (Jes.35:3,4). Door het samengroeien met de Heer mogen en kunnen zij delen in de goddelijke natuur. Hun kracht is in de sterkte van Hèm. Deze straalt door in hun manier van optreden: onverschrokken. In hun persoonlijk leven hebben zij tevens afgerekend met de geest van verwerping die het tegendeel tracht te bewerken door vaagheid, onzekerheid, halfslachtigheid en aarzeling. Mede hierdoor is hun optreden zeker, duidelijk, vreesloos, volhardend en standvastig.

Voor de Farao toonde Mozes zijn geloofsmoed en standvastigheid (Hebr.11:27). Elia was volhardend in de gebeden (1 Kon.18:43c). Ten opzichte van de vijand was hij compromisloos en doortastend (1 Kon.18:40). Zerubbabel en Jozua lieten zich niet afleiden van hun taak noch verschrikken door de tegenstanders (Ezra 4:1-3), hoewel het volk het er bij liet zitten (vers 4). Steeds weer stonden zij volmaakt en verzekerd bij wat God wilde inzake hun opdracht.

Paulus schrijft aan de gemeente: *Blijft waakzaam, staat in het geloof, weest manlijk, weest sterk!* (1 Kor.16:13). Dit is inderdaad een juiste opeenvolging van verrichtingen die jarenlang 'in de binnenkamer' beoefend zijn en hun goede vruchten zullen gaan afwerpen. Zonen Gods hebben geen geest van lafhartigheid ontvangen, maar van kracht, liefde en bezonnenheid (2 Tim.1:7). Lafhartigen beërven het Koninkrijk Gods niet (Op.21:8).

Vijanden

Met hen die zich opstellen als tegenstanders van de teruggekeerden en tempelbouwers, werken zij echter niet samen. Ook al gaan zij prat op het "wij zoeken uw God evengoed als gij en Hem brengen wij toch ook offers" (Ezra 4:1,2). Hoewel zij God 'in de mond hebben', blijkt dat zij zelf nimmer tot tempelbouw zijn overgegaan en vijandig staan ten opzichte van de verlostten uit Babel. Geen schijn-oecumene. Hun 'broederliefde' is niet in geest en waarheid, want zodra zij vernemen dat de leidinggevenden van het volk hen niet

Samenwerking

willen laten meebouwen, breekt het geweld los (Ezra 4:3-5).

Paulus waarschuwt in zijn brieven herhaaldelijk voor dergelijke praktijken (bv. 2 Tim.3:5 en 4:15). Er is onverschrokkenheid en innerlijke zekerheid nodig met onderscheiding om op koers te blijven. Zoonschap heeft dat in zich en God beloont en bevestigt dat steeds weer opnieuw.

Zonen Gods zijn echter ook geen solisten, alleengangers. Zij werken gezamenlijk aan de uitvoering van Gods plan. In Ezra 3:2 en 8 lezen we over een samenwerking tussen Zerubbabel, Jozua, hun broeders, familiehoofden, Levieten en allen die uit de gevangenschap naar Jeruzalem gekomen waren. Dit stemt overeen met Efeze 4:16: *het gehele lichaam, als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht die elk lid op zijn wijze oefent, ontleent aan Hem de groei om zichzelf op te bouwen in de liefde*. Ieder werkt mee naar de genadegave die hij ontvangen heeft (1 Petr.4:10). Leidinggevend die door de Heer zijn aangesteld, rusten deze heiligen toe tot dienstbetoon (Ef.4:11,12). Door de band der liefde en vrede komt het tot zuivere verhoudingen (Kol.3:12-15) en door de eenheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods tot een hechte eenheid (Joh.17:22; Ef.4:13).

Het betekent evenwel niet dat de anderen in die samenwerking de plaats van de Heer gaan innemen. Zonen Gods vertrouwen niet op edelen, op mensenkinderen (Ps.146:3). Zij zijn slechts zalig als God hun hulp is en hun verwachting alleen van Hem is (vers 7). Ieder zal geheel zelf in volledige gemeenschap met de Vader en de Zoon dienen te wandelen en te leven.

Godsvertrouwen

Zoonschap steunt op God. Jezus leefde het ons voor en getuigde: *De vossen hebben holen en de vogels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen* (Mat.8:20). We schreven al eerder dat voor aardse wijsheid en kennis geen rol is toebedeeld in de vorming

van zonen Gods. Zij worden 'van boven geleerd'. Hun kracht is in de Heer en niet in wat mensen, organisaties, structuren, tradities, uiterlijkheden of religiositeit allemaal te bieden hebben. Mozes sprak: *De Héere is mijn kracht* (Ex.15:2). Hij weigerde te steunen op de schatten van Egypte (Hebr.11:24-26). Hij bleef standvastig door zijn blik op God te richten (vers 27). In geloof hechtte hij zich aan Hem. Zo ook de andere dienstknechten die wij in deze serie de revue lieten passeren. Zij allen handelden in de geest van Daniëls woord: *Wie zijn God kent, zal sterk zijn en daden doen* (Dan.11:32b). En de psalmist getuigt: *Wie op de Heer vertrouwt, is als de berg Sion die niet wankelt, maar voor altoos blijft* (Ps.125:1). De Psalmen staan vol met deze uitspraken.

In de schampere opmerking van de omstanders op Golgota dat Jezus z'n vertrouwen op God had gesteld, lag nu juist het grote geheim van Hem (Mat.27:43). Hierdoor werd Hij verlost, want God heeft in dezulken behagen. Dat zijn z'n zonen.

Trouw

Van Mozes staat geschreven dat hij als Gods dienaar getrouw was als getuige in geheel zijn huis (Hebr.3:5). Jezus wordt de getrouwe en waarachtige getuige genoemd (Op.3:14). De zonen Gods worden de twee getuigen genoemd. Zij kunnen dat alleen worden en blijven indien zij van de waarheid getuigen (Op.12:11b). Een absolute en blijvende trouw aan de waarheid Gods is onlosmakelijk verbonden met zoonschap. Er kan en mag nooit gesjoemeld worden met leer en leven van het evangelie. Er mogen geen concessies gedaan noch compromissen gesloten worden terwille van de lieve vrede, de lieve liefde, de lieve eenheid... enz. Zij mogen zich er niet van afmaken met wat kreten en algemeenheden. Niet in vaagheden blijven steken of op verschillende gedachten hinken. Eén is de weg en smal is de weg ten leven! Wat geen waarheid is, is leugen; een middenweg bestaat niet.

Trouw aan God, trouw aan het Lam, trouw aan de waarheid. Trouw aan de opdracht die gegeven is om te

Tot zijn lof

redden, te verlossen, te herstellen, te bouwen, te leiden, te behouden, te volmaken (Hebr.11:40). In het 'trouw aan HEM' zal mede zijn zaak behartigd dienen te worden met een nooit aflatende trouw.

Mozes, Elia, Zerubbabel en Jozua voerden allen stipt de hun opgedragen taak uit. Tegenstand noch moeite, vijanden noch gevaar weerhielden hen van hun heilige plicht. Zo zal het voor God en de Christus een geweldige vreugde worden om eindelijk eens wereldwijd, in de eindtijd, vele dienstknechten te hebben die trouw zijn aan Hun zaak. Die te vertrouwen zijn, voor hun werk staan en het Lam volgen waar Het ook heengaat (Op.14:4b). Zoonschap is er niet ter meerdere glorie van de zonen, maar tot lof van Gòds heerlijkheid (Ef.1:6, 12,14b).

Voor hen geldt daarom het advies: *Maak er ernst mede u wèl beproeft ten dienste van God te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid* (2 Tim.2:15). Door op deze wijze zich toe te bereiden om hun werk uit te voeren, zal de vrucht die daaruit voortspruit werkelijk tot eer en prijs van God zijn (Fil.1:11b).

Liefde

Mozes was een zeer zachtmoedig mens (Num.12:3) en ging steeds weer twee mijl met het volk. Jezus leerde ons dit eveneens en gaf zelf het voorbeeld (Mat.5:38-47). In Efeze 4:16 wordt het doel van alle groei en vorming van de gelovige 'de liefde' genoemd. Het leren kennen – zowel in theoretische als in praktische zin – van de liefde van Christus gaat al het andere te boven (Ef.3:19). Ja, alles staat in dienst van de ontwikkeling van kinderen Gods tot liefdemensen. En dat niet naar eigen inzicht of fantasie, maar naar gelijkvormigheid aan het beeld van Jezus. Die liefde heeft niets uit te staan met emotionele sfeertjes, sentiment en zoetsappigheid. In Jezus is de liefde Gods (Rom.8:39b). Wij weten uit de bijbel hoe Hij er door bepaald werd, zodat wij er een

God is liefde

duidelijk begrip over kunnen vormen. Liefde is de innerlijke hoedanigheid van een onveranderlijke, ongedeelde, totale positiviteit en goedheid. Liefde is niet één van de vele aspecten van zoonschap, maar is het essentiële, het hart ervan. Ze neemt niet een afzonderlijke plaats in naast vele andere eigenschappen, maar houdt de wezensgesteldheid in van de zonen Gods.

Liefde is geen abstraktie of een hoogdravend ideaal. Liefde is concreet. God heeft geen liefde of doet er aan, maar Hij **is** liefde (1 Joh.4:8b,16b)! God is geest (Joh.4:24a) en deze goddelijke geest bestaat uit liefde. Hierdoor is Hij enkel goed (Ps.100:5), en barmhartig (Ps.86:15), en positief (1 Kor.13:7). Dit in een eeuwige onveranderlijkheid (Ps.102:28; Jac.1:17b).

Uit zo'n 'liefdegeest' treden vele heerlijke facetten naar buiten, zoals bewogenheid, ontferming, trouw, veiligheid, warmte, begrip, aanvaarding, zachtmoedigheid, geduld, volharding, solidariteit, vriendelijkheid, mildheid, ruimhartigheid, ongeveinsdheid, beheersing, lankmoedigheid, vrede, blijdschap.

Het gevolg van de innerlijke gesteldheid van God is drieërlei:

zijn gezindheid is altijd goed – zijn manier van optreden steeds liefdevol – zijn spreken en handelen immer volkomen en opbouwend. Ongedeeld en konstant.

Zijn liefdehart is onaantastbaar voor verkeerde beïnvloeding of wisselende omstandigheden. Doordat zijn geest **zèlf** liefde is, onderhoudt zij zichzelf. Hij heeft daarvoor geen hulpbronnen buiten Zich nodig.

Zijn liefde blijft onwankelbaar, sterk, aanwezig, werkzaam, schenkend.

De liefde van Christus

Gods liefde was de eigenlijke aanzet tot het ontstaan van Jezus (1 Joh.4:9). Hij wordt daarom terecht de Zoon zijner liefde genoemd (Kol.1:13b). Jezus kende God (Mat.11:27b). Wie God werkelijk kent, is in zijn liefde (Joh.15:9b; 1 Joh.4:7). Jezus had de liefde Gods in Zichzelf, iets wat Hij miste bij vele tijdgenoten (Joh.5:42).

Jezus is de afdruk van Gods wezen (Hebr.1:3a), en het meest eigenlijke daarvan is de goddelijke liefde. In het zoonschap van de Heer is dat het kenmerkendst. Het is de bron waaruit zijn gehele leefwijze, optreden en werk voortkomen.

Twee geweldige heilsfeiten worden hierdoor duidelijk: in Hem heeft de wereld eindelijk de ware Heiland, en goddelijke liefde blijkt verenigbaar te zijn met de menselijke natuur. Het omgekeerde van 2 Petrus 1:4b. Een onbeschrijfelijk groot en heerlijk geheimenis.

De christen

Waar de gelovige één geest met de Heer is, in Hem is, heeft hij deel aan de goddelijke natuur. Van Gods kant bezien heeft Hij dan deel aan ons. Dat begeert Hij (Jac.4:5). Deze twee-eenheid is zijn eeuwig voornemen. Om dit te voorkomen heeft Satan zijn leugen geïntroduceerd, zowel buiten als binnen het christendom, dat de mens maar niks is, geneigd tot alle kwaad, enz. Dit is de grote verwerping. De mens is evenwel vervreemd geraakt van het leven Gods, doordat hij niet in gemeenschap met God leefde, en niet omdat hij daar in principe niet toe bestemd zou zijn of er ongeschikt voor is.

Jezus heeft ons evenwel de waarheid geopenbaard (Joh.1:18). Nu kunnen en mogen wij – 'gewone' mensen – door geloof in Hem en in zijn verzoenend werk deel hebben aan het goddelijke leven. Daarvan is Gods liefde het belangrijkste. De innigste vorm van eenheid met Hem is de directe verbinding van onze innerlijke mens met zijn geestelijk lichaam door middel van de Geestesdoop (Kol.3:3b). De bijbel spreekt ook wel over het ontvangen van de Geest (Gal.3:2). De Geest Gods is zo bezien in ons uitgestort (Tit.3:6). Zijn Geest is een liefdegeest, zodat wij nu tevens deel hebben aan zijn liefde (Rom.5:5).

Het meerdere

Heeft de mens in zichzelf dan geen liefde? Heeft de mens als wezen vanaf zijn schepping tekorten? Is hij nog niet af? Natuurlijk wel. Hij is naar Gods beeld en gelijkenis geschapen. De schepping was zeer goed.

Kennis en liefde

Natuurlijk bezit de mens ook liefde (Mat.25:40; Luc.7:47; Rom.2:14). We mogen echter nooit vergeten dat hij geschapen is om 'in God' te leven, hetgeen nu door Jezus Christus mogelijk is geworden en alleen door het geloof in Hem realiseerbaar is. In die situatie zijnde komt hij pas tot zijn volle recht en ontplooiing. God is meerder dan ons hart, maar door gemeenschap met Hem mogen wij in dat meerdere delen. Zó kan hij tevens op het hoogste niveau van liefde gaan leven (Stb.1 blz.7). Daarin openbaart zich ten volle zijn afkomst als wedergeborene: *een ieder die liefheeft, is uit God geboren* (1 Joh.4:7b; 3:14b). Zo Vader, zo zonen.

Ten slotte wijzen wij er ten overvloede op dat liefde en kennis elkaar niet uitsluiten of tegenover elkander staan. Het is niet of-of, maar en-en. Zonder kennis kan de liefde noch ontwikkeld worden noch iets uitrichten, geen vrucht dragen, niet dienen (Luc.11:52; 1 Kor.1:5; Rom.15:14). Anderzijds is een christen met veel (theoretische) kennis alleen **niets** als hij de liefde Gods niet in zichzelf heeft (1 Kor.8:1b; 13:2; 2 Kor.3:6). Zonen Gods worden door de Heer geleerd (Joh.16:13; 2 Tim.2:7). En alle kennis dient te leiden tot het ontstaan en toenemen van liefde in hun harten! Dat bedoelt Paulus in Efeze 3:19. Zij vergaren kennis van heil die leidt tot een volheid van liefde. Evenals hun hemelse Vader werken zij vanuit die innerlijke barmhartigheid, door naar een verloren wereld om te zien en haar leven en vrede te brengen. Naar hen ziet de schepping met reikhalzend verlangen uit.